

trápila pokaždé, když se se mnou potkal v tomhle bytě, rovnou jsem mu s kyselým úsměvem odpovíděla: „Já tu bydlím.“

„Jo,“ řekl zaraženě.

„Kdes nechal Michaela?“ zeptala jsem se, zatímco jsem ustoupila ode dveří, aby mohl jít dál. „Má vybitej telefon a už teď skoro nestíháme! Tvůj bratr mě vážně štví!“

Zavřel za sebou dveře a neodpovídal.

„Co potřebuješ? Nabídla bych ti kafe, ale jakmile dorazí, musí me běžet, promiň.“ Když ani teď nic neřekl, konečně jsem zmlkla. Najednou mi došlo, že se chová divně, a dostala jsem jakýsi nelogický a neodůvodněný strach. Podíval se na mě a jeho výraz mi nahnal husí kůži. Tohle nebyl Hyde, takovýhle pohled jsem u něj ještě neviděla. Vykročil proti mně a já před ním automaticky začala couvat do obýváku.

„Co se děje?“ zaskřehotala jsem. Hlavou mi blesklo, že jsem možná něco podělala a on se mě teď bude chtít zbavit.

„Posaď se,“ kývl ke gauči a hlas mu zněl cize. Poslechla jsem ho, ale nervózně jsem zamumlala, že Michael přijde každou chvíli. Hořce se zasmál a pak si typickým gestem prohrábl vlasy.

„Paige,“ řekl pak a já si všimla, že se mu chvějí rty. „Michael měl nehodu.“

„Už zase?“ hlesla jsem nevěřicně. „Není znovu mimo, že ne? Vrátilo se to?“ Nedovedla jsem si představit, že bych vedle sebe najednou měla zase Mikeeho. Nemohlo se to vrátit, byla to psychická obrana. Neměl důvod se zase stát dítětem, ne? Ne, jistěže ne. Určitě někde spadl, padal přece pořád, a teď má sádku na ruce a bude mít radost, že nebude muset nic dělat a já kolem něj budu běhat.

„Ne. Nevrátilo se to,“ potvrdil mi Robert. Chabě jsem se usmála.

„Tak co se stalo? Kde je?“

Nevěděla jsem, kdy mi to došlo. Ale už jsem viděla dost truchlících lidí, takže jsem si byla jistá, ještě než to vyslovil. Chlap jako on se nezačne trást, když si jeho brácha zlomí ruku.

„On umřel,“ vyhrkl a rozklepala se mu brada. Zašklebil se a zatřepal hlavou, jako by se chtěl vzpamatovat.

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Ne,“ zopakovala jsem pak rozhodně. „Blbost.“ Zamračil se na mě a nacpal si ruce do kapes. Mlčel, a to bylo mnohem horší, než kdyby něco vysvětloval.

„Ne!“ řekla jsem zlostně. „Ne! To je nesmysl!“ Jen zavrtěl hlavou.

Najednou jsem dostala hrozný vztek. Jedním pohybem jsem vyskočila z pohovky a oběma rukama do něj vrazila.

„Cos mu udělal?!“ zaječela jsem na něj. „Co jste mu udělali?“

„Nic, Paige,“ vydechl a nechal mě, abych ho praštila do ramene.

„Nic? Tak kde je? Co se mu stalo?“ Ty jejich tajnosti, něco s auty, to, jak se poslední dobou scházeli čím dál častěji a Robert se pořád choval nepříjemně! Věděla jsem, že se něco děje! Měla jsem se zeptat! Proč jsem věřila, že teď bude klid? „Co mu udělali?“ ječela jsem. Když jsem ho chtěla znovu praštit, chytil mi ruce a donutil mě sednout si.

„Měl bouračku. V autě. Nikdo...“ Popotáhl a já si uvědomila, že má doopravdy v očích slzy. Začala jsem mít pocit, že se dusím. Dýchala jsem rychleji, ale přitom jsem nedokázala dostat do plic dost vzduchu. Každé jeho slovo jsem vnímala ostře, ale zároveň jsem si připadala tak nějak mimo, jako kdyby ho za mě poslouchal někdo jiný a já to celé sledovala odjinud.

„Nikdo mu nic neudělal. Byla to nehoda.“

„Ne,“ zopakovala jsem hluše mezi jednotlivými nádechy. „Bude v pohodě.“

„Do háje, nebude!“ zařval na mě Robert a já nadskočila. „Sejmul ho kamion! Najel přímo na stranu řidiče! Nebude v pohodě, Paige!“

Nemohla jsem dýchat. Nemohla jsem... Sípala jsem a lapala po dechu. Robert se probral a odešel do kuchyně. Slyšela jsem, že otvírá skříňky, ale nebyla jsem schopná pohnout hlavou, jen jsem